

Спита́й мене хто — чи я зна́ю хоч одну таку людину, що із себе була б задово́лена й з усьо́го на сві́ті,— чи є щасли́ва така людина, котра заздро́щами не гризе собі ду́шу, котра живе сьо́годнішнім днём ,повно, сма́куючи, мовля́в, ко́жну мить з сво́го житт́я, не так, як зви́чайні люди́, що все бу́цім лаго́дяться тільки жити́, котрим зда́ється, ніби вони ще не живу́ть, але ма́ють жити́ тільки, як скінча́ть те а те, здо́будуть те а те: "Отто́ді, мовля́в, почну́ я жити́". Да́к кажу́ ж, коли́ б мене́ спита́ли, я, ані́трішки не вага́ючись, так би і сказа́в: я зна́ю таку людину́, і се не хто́, як не Си́дір Мака́рович При́тика, "зводні́й" у тре́ті?} ро́ті. Еге! Хто́ б, спита́ю вас, не схоти́в бу́ти на його́ місці́ або́ хто́, спита́ю вас, не поза́здри́в би його́му? Хи́ба ж бо нава́жився́ б хто́ сказа́ти, що При́тика не щона́йкращий "унде́р-вдр" на всю́ роту́? Та й що́ я кажу́ — на всю́ роту́ — чи не ма́рна б бу́ла наді́я ва́ша зна́йти тако́го і по всьо́му бата́льйону... Поди́вітеся тільки на нього́, як він ра́портує́ ротному́, бу́вши дежу́рним. Хоти́в би я зна́ти, хто́ так жва́во піді́йде, як стру́нка, рівне́сенький, хто́ так розмі́ркує́ спини́тися на три́ ступе́ні — ні́ більше́ й не ме́нше — хоч уми́сне зми́ряйте. Хто́ так при́стави́ть пра́ву но́гу до шу́льги, цокну́вши підкі́вками і́ вкупі́ з тим ру́ку до ко́зирка́ ві́зьме! Хто́? — пита́ю.

— Ва́ше благо́родіє́, по дежу́рству́ все сто́їть благо́полуш-но,— мов з кни́жки ви́читує́, ди́влячись ротному́ у ві́чі й не зморгну́вши, не бли́снувши ві́ями! Субо́рдина́ція ба́ того́ потре́бує́ — вже́ як служи́ти, да́к служи́ти.

— Іди́,— ка́же ротни́й,— коли́ все благо́полушно. Але При́тика, бли́мнувши тільки́ ї́пер о́ком, ка́же:

— Ва́ше благо́родіє́, Переде́рія та Кова́льчука́ я у карце́р поса́довив — учо́ра поби́лися на я́рмарку́ з мужика́ми... гва́лту тако́го наро́били...

— Іди́.

Притика, не одриваючи руки від козирка, фертом, дзига, сказав би, та обертається на лівій нозі кружка, так саме цокаючи, приставля одну ногу до одної і йде... як йде!..

Бравий ундер-цер,— каже ротний до свого субалте-такий триньчик * він у мене — скажу я вам!.. Око, око нм'ї Як дивиться!.. Підхвелем зроблю!..

Чує се Сидір Макарович, і все йому нутро грає: він же не йде, а пливе-пливе якось у повітрі!

Па вашу думку, може, се дурниця — око добре мати на и.ічальницький погляд? — Ні, се неабищо — добре, пильне око — се, сказав би, вираз внутрішньої приголомшеності і приготованості "живим до бога лізти", аби начальство у гіпіити тільки, бо воно аж сумує тоді й обурюється вельми, коли не бачить мов на долоні своєї дисциплінованої душі крізь твої ясні очі. Ротний розказував потім своєму субал ігрові, ідучи з роти, як начальство на сю річ мусить дивитись.

— Як. ще я був,— каже,— юнкером ув училищі... уже іак надвечір, по обіді спускаюсь я з верхового поверху униз — збиралася кумпанія почаювати — іду так, знаєш, по нольності, мундьор розхристаний, черес висить почеплений ібоку за гаплик... страшенне діло, я тобі кажу!., аж гульк ротній назустріч — чортяка несе його — ну, де вже тут — не встиг ні застебнутись — нічого... "Юнкер Задорожний! кричить.— Що се таке, що се за розпуста!? Два рази дневаль ним не в чергу — скажіть підхвелеві!.." Бодай тобі нудно стало, думаю, де тебе чорти принесли — досадно, знаєш, стало — нічого йому не одвітую — мовчу і не дивлюсь на його, а кудись убік. А той все стоїть, дивиться на мене чекає, поки подивлюсь йому соколом у вічі й гукну жваво-вееело: "Слушаю, гаспадин падпалковник!" Я все мовчу. Хоч би вже йшов ік чортовій матері, думаю, — там десь і чайник унизу прохолоне... "Юнкер Задорожний!!" — сердито та грізно нагадує ротній мені, що він чогось чекає. Я мовчу гедзь мене тоді наче напав—і все убік дивлюсь. "Юнкер Задорожний, що ви хвилозохствуєте?! На місяць без од-пуску!" — вже не своїм голосом

репетує. Тут тільки догадався я — підвів голову й пронизав його очима. От що!

Тим часом Притика вертається до свого діла. Похвая од ротного піднесла його ундер-церську пиху до найвищого ступеня. То він й до того муштрував свій "звод", а тепер і того гірше, ще більш став кричати. "Триньчиком бути, дак вже триньчиком!" — мелькало йому в голові.

"Кругом! марш!.. Мигуренко! Не в ногу! Мужик, муги-ряка, коли з тебе люде будуть! Всю пику тобі потовчу... в мене служити, дак служити... Ровняйсь! — направо дивись... в вічі дивись начальникові, коли він іде по "хрунту" —

* Педант у службі. (Триньчаки — се дрібні ремінці при салдацькій муніції.)

Їж начальника очима!" — репетує він коло шеренги своєї, згадуючи слова свого ротного: їж начальника очима! Дуже добре сказано, дуже добре! Притика іде поуз лави москалів, пронизуючи їх поглядом, а ті "їдять його", пильно й суворо приглядаючись йому у вічі, як він допіру свому ротному дивився, й стежать за ним очима, поки пройде. А він йде так саменьки гордо та думно, як се робить ротний та інше начальство... О, тепер він так розходився, так завзявся в муштрі, що й знати нічого не хоче. "Ширінька товсь! Ширінька плі-і!" — одно галасує він.

Уже ротам і на обід програли, а він все службу пильнує, вже й "підхвებель" прислав сказати, що треба роту на обід вести, а він все службу пильнує... Що йому й обід, що йому й рота, й підхвებель сам... Врешті, треба й кінець дати. Але він не хапається: із муштри вертатись, то вертатись як слід, з піснями, з барабаном (хоч до ротного двору гонів зо два, зо три). Він сам перед веде, як лебідь виступаючи, він сам голосно та дзвінко затинає:

Якби мені, салдатику, горілочку чарку, Тютюну на люльку, дівчину Ганнульку, Гей-гей! охо-хо! дівчину Ганнульку!

Підхоплюють жваво, присвистуючи, москалики:

Горілочку пив би, люлечку курих би, Дівчину Ганнульку до серця тулив би, Гей, гей! охо-хо! до серця тулив би!

"Ну, підтягнись!.. Ле-вай! ле-вай!.. ас! два!., ас, два!" Трішки сперегодом затина вже другу:

От слава гремить трубой, Ми дралися з галавой, Па гарам твоїм
Капказ Раздалася слава в нас!

"Гей, гі, го! тррр...",— додають хисту веселі вояки:

От мундьор, от мундьор, От наш ротній камандьор!

І щасливий мій Притика!.. Як вже триньчик, то й джигун.; Хто так штепненько одягався, як не Притика, в кого чоботи так блищали, наче дзеркало, на кому мундьор сидів як улитий,— не на кому ж, як на Притиці! Триньчик не може чоботи узуті так, щоб вони не вилискувались на Шполу, але сі чоботи пошіє з салдацького ременя салдацький швець і — головніша річ — "по хвормі". Джигун, звичайне, зневажа форму,— замість широких та низесеньких корок — височенні І.І тонесенькі, мов шпичка, закаблуччя, халяви "з бутель-н.іми" та з вирізами. Триньчик одягне що — усе по формі ні (н.мі.іис ні менше,— джигун переступа форму: бере офіцер-і і.кі білі рукавички, що їх носити ще можна тільки підхвеле-іп. чіпля до чобіт шпори, що знову не подобенство — тільки-гм) носяться у кавалерії. Я ж кажу, коли на службі — триньчик исремага в ньому джигуна, то знов у неділю або в кумпанії де — застається один-однісінький джигун! Та й який ще джигун... А проте, думаєте ви,— хахоньки се чепуритись та джигунити на службі?!

Коштів, коштів скільки, а жалування того мов кіт наплакав! Ну, коли ти не дурень, то викручуйсь. І наш Сидір Макарович викручувався незгірш за кого іншого.

Як приспіче було, то він і писне листика до батьків: так і так, любезні ви мої родителі, лучилась мені біда, горе, можна сказати, велике: загубив я "щолкуна" казенного чи пак скарбового,— треба-нада 25 карбованців виплатити, а як не сплатю — біда — під суд оддадуть і засудять ув орештанські роти — Сібер — каторжну роботу — на поселення, а то, може, й під розстріл піду! Дарма, що се дурниця, що "щолкуна" за які три шаги купити або й самому вистру гати не мудро — дак хіба ж там тямлять в наших справах що-небудь? І батько шле 25 карбованчиків, переляканий "щолкуном"! З розумом треба жити!..

Але! як-то любо, як хороше, яка то розкіш і подивитись, як Сидір Макарович іде у неділю ярмарком. Як поведе вусом, як моргне бровами, як блисне рукавичками білими, то у дівчат, у міщаночок, що ген попід крамницями стоять,— тільки тьох! тьох! тьох! А Притика іде поуз і мов не бачить, і не дивиться! Що йому дівчата сі — не таких він бачив... Іде й чує позад себе:

— Ох, сестричко, яка ж подобонька мені цей салдатик... аж серденько тіпається, коли почую тільки, як він шпорами: дзень! дзень! дзень!.. Хороше як, господи!

Яким пером можна списати, якою мовою вимовити, якими словами висловити те почуття щастя-раювання, що доти тліло тільки, тільки жевріло в серці у Сидора Макаровича десь на самому дні, а тепер спалахнуло і полум'ям розлилося по всій його бравій істоті! Та я й не важусь про се писати... Не міг Сидір Макарович затримати себе — несила! Озирнувся... спинився... обернувся:

— Миластивії мамзелі! — повагом промовив він і під-ступився до них. Руки в білих рукавичках якось мимоволі зібгалися бубличком і попід боки

вперлися, шульга подалась уперед, випроставшись, а права трохи назад, зігнувшись у коліні,— так саме, як вони се звикли робити на фехтовці під команду: "Випад!" По такому приступові Сидір Макарович зразу був не збагнув, що далі йому казати, і трішечки зам'явся, та не менш браві дівчата визволили його з прикрого становища:

— Чи ви охвицер,— запитала сміючись одна, що Пазь-кою звалась,— чи ви тільки ротній?

Тут Притика почувся вже зовсім собі вільно й, покручуючи вуса та маючи білою рукавичкою, став поважно говорити:

— Ані я вам охвицер, ані я вам ротній — але можна сказати, не менш од їх значу! Охвицер — що?.. Тільки прийде вряди-годи в роту,— що він тямить — не дуже-то! Так, трихи-мнихи, покурив цигарку та й пішов, а наш брат ундер-цер все робить... усю службу наш брат пильнує! Та захоч я тільки — зараз поїду у "юнкерське" — і в охвицери! Хіба що? Пусте!.. Було батальйонний не раз каже: "Притико! Дуже я тебе уподобав, дуже, такий ти справний,— такий, можна сказати, триньчик і службу вже так тямиш,-так тямиш... Чим тебе нагородити?.. Хоч їхати у юнкерське?" — "Ваше високоблагородіє,— було кажу,— послужу ще богу й царю ундер-цером — ще десь служба моя буде йому пользительна..."

Невідомо, до чого б наш Притика добрехався, коли б, зиркнувши в сюмить набік, він не побачив москалика, що геть далеченько никав ярмарком.

Який бравий ундер-цер при такому випадку та не захоче показати себе начальником?! Нехай вони побачать на свої очі, що він таке, хай побачать, що він неабищо!

— Калюжний! — гукнув він, майнувши велично рукою у повітрі.— Ходи сюди, Калюжний!

Москалик озирнувся, побачив начальство й підтюпцем хутенько підбіг до Сидір Макаровича, якомога краще, по-молодецькій, ставши перед ним. Грізно подивився на нього Сидір Макарович, начальницьким голосом grimнувши:

— Я тебе у карцер посаджу, за те, що...— та й зупинився, не знаючи, за віщо йому Калюжного у карцер засадити, а нагримати треба, як можна!..— Рота вже обідала? — питається далі.

— Так тошно, Сидоре Макаровичу, обідала! — випалив той скорохвацько.

Тут Сидір Макарович почав пирхати та супитись, почав плечима перебирати, дошукуючи все способу, про що б так побалакати, щоб знали вони, що ми.

— Дак що рота, ти кажеш, не обідала!

— Так тошно, Сидір Макаровичу, не обідала!

Сидір Макарович не постеріга, що ся одповідь цілком перечить першій — та чи й до того йому! І знову:

Ти, либонь, ще не почистив мені пояса? Так тошно, не почистив!

Пусту руку, я дозволяю так говорити зо мною... спро-чиала... не бійся!

Лле москалик не пускав руки од козирка і тільки визвірявся на начальника, як треба по субординації, та при-І,чухався, щоб чути останнє з начальницького запитання і неодмінно так і відказати — потверждаюче — коли питання потверждаюче,— чи відмовляюче — коли й питання відмовляюче.

— Я думав, що ти мені пояса вже почистив,— замислившись, каже Притика.

— Так тошно, почистив!

— Ну, йди собі! — закінчив Сидір Макарович, вичерпавши всі свої засоби, туману щоб напустити.

— Господе! — каже Пазька, що зачепила перша Сидір Макаровича,— Як у вас на службі строго!..

— —Не можна інакше... Дисципліна, устав! Дай їм волю тільки — тоді й сам нерадий будеш... траєкторія така вийде., й доторкнутися тоді не смій — паничі робляться, що ну! Ото за Яневича, за першого ротнього — чи торкнеш, чи не торкнеш — жалітись зараз — привчив їх так. Ну, той, чорт його зна... зараз визвіриться на тебе: "Галуни з тебе спорю!" — кричить. Овва! Так-то й спореш! Чорта пухлого... Та тепер здихались його: а то чиста з ним тобі рахуба — дисципліни нікаторої!

Незабаром кумпанія наша зовсім обізвалась проміждо себе і вже балакали, як старі та давні приятелі.

— Ну, Сидоре Макаровичу,— каже моторна Пазька,— купіть нам гостинця.

— А якого ж вам?

— Мені інджиру,— каже одна.

— А мені ріжків,— каже друга.

— Чому не купить, купимо, гроші в нас бряжчать! — каже Сидір Макарович, долонею по кишені вдаривши.— Удовольню вас, любезні мої

барішні. Хадьом! — З тим словом — одну руку бубликом Пазьці, другу Варці: — Паз-вольте вас узять попід руки!

Ті, звикши вже ходити "по-благородньому", просовують йому свої руки, і наш Притика з двома "дамами" попід руки повагом виступає по інджир та по ріжки. "Дами", йдучи проз ярмарок,, потиху заводять пісню:

Коли б мені сірий кінь, То б я сіла поїхала, Де милого знаю.
Приїжджаю до милого —

Велять мені сісти, Дають мені бараболю. Нечищену їсти, А я на ту бараболю Скоса поглядаю — Сидить милий із другою,— Сама добре знаю. Із-за гори дим курить, Машина приходить — Кондух двері вщиня, Сашінька виходить. Чорні брови та кучері Вони мене замучили; Чорні брови та глаза Ріжуть мене без ножа. Посіяла буряки, А вродила свекла. Коли б мені бог поміг Від батька до свекра. Коли б мені бог поміг Свекрухи діждати — Заставила б стару відьму Халяндри скакати: Скачи, скачи, стара відьмо, На курячій ніжці, Ой щоб знала, як годити Молодій невістці.²

II

Було б се не зовсім правда, коли б сказав я, буцім Сидір Макарович так-таки вже ніколи й не зазнав, що то таке гризота, що то таке нудота та розрада. Не можу гріха потаїти,— трапилось се і з нашим бравим Сидір Макаровичем, але додам, трапилось се з ним один тільки раз, одну разиночку — не більш, та й то на найкоротший час. Буває, бува, що й браву людину, котра доти жила щасливенька на заздрощі заздрісним людям, собі на добрий пожиток, бува, що й таку людину почина раптом щось гризти, почина щось їсти, мов іржа залізо. Сказав би, обкурено його або дання яке дано — звісно, без пригоди люди не живуть, усього буває... Так і з нашим Сидір Макаровичем одного осіннього ранку непевне сподіялось щось: чи то, може, ранок сьогодні такий — хмарно, мряка, що й на серці якось смутно, якось нудно. Не видно уже у Сидір

Макаровича того любого усміху, що завжди грав на його губах, через що вид його вродливий так і пашів щастям з удоволеного незакаламученого життя. А сьогодні вже нічого сього нема! Він супиться, він морщиться, крекче, зітхає...

Господе, що се з ним таке? Мушу вже вам розказати, як сам знаю. Бачте, либонь, чи не сон йому приснився який погамий тільки Сидір Макарович раптом почув себе гірко < кривдженим, зобиженим, незадоволеним. Все йому остило, нгг попилось якимся сірим, прикро-сірим кольором.

"Чорт його душу батька зна, що за паскудство отак і на гніті жити,— міркував він того ранку,— тут снагу всю свою покладеш, служиш — із шкури як вискочиш! А що з того? Що-ще й до підхвებельства поки доскочиш... Чи то зводне чи то ротне вчення — так утну, що нехай і сам ротній умиється! Хоч серед ночі спитай: що таке є дисципліна? Крізь сон тобі викладу, не помиляючись: дисципліна состоїть... та що тут і казати... Або хоч прийоми: рушниця аж пищить у руках! І оттака правда в світі! Чи ж я міг думати, що отой миршавий "вольнопреділяючий" Убийвовк, що в зводі у мене був,— чи думав я, що тепер він в охвицери вискоче і мною командуватиме? Чорт його зна,.. чого їм вже треба!.. Геограхвики там якісь... А який з його воєнний був? Ні маршировки, ні хвехтовки, було й рушниці до пуття не підійме,— ні "виду" салдацького!.. Шпак*, одно слово, шпак, та й годі! Було кажу йому: господин вольнопреділяючий, не скінчить вам юнкерського. Од вас так шпаком ще й тхне,— ну, де вам! Там треба таких — щоб тверда нога була, щоб "словесность" знав: що таке знам'я, що таке воїнська дисципліна, щоб і вийти знав перед звод по-молодецькій, а не по-шпаків-ській, на сміховище, та щоб і скомандувать зміг голосно, рівно, розлого: "Рота, стройся па-а-зводна?" А вам куди? Нехай мене пошлють — так, так! От, що хіба геограхвики... та се сама вже дурниця! Не таке вчили — і гарнізонку, й ротне, й арихметики усякі... Не сподівався! А тепер воно вже охвицер, а вам, Сидоре Макаровичу, дуля під самісінький нос. Тепереньки й потріпуватимемо тобою... А нічогісінько ж не зна — я певний на тому... і десятої долі за мене..."

Гірко-гірко стало йому. Яка кривда, яка зневага: сьогодні Убийвовк той приїде в роту уже начальником й загадуватиме йому! Аж сплюнув Притика спересердя й забув за гадками сумними, що звод його стоїть вже вишикований на дворищі й чекає. Не до зводу йому, не до служби йому,— нічого не хочеться робити.

Сердитий Сидір Макарович і лютує, і приска, і кричить на москаликів:

— Який ти в біса салдат,— кричить він одному,— чортова на тобі голова, свинячі вуха! Звод увесь з ноги збиваєш!.. Мужлай — за волами тобі ходити або свинарем, а не рушницю носити!

* Невійськових так військові дражнять.

І замислиться Сидір Макарович: що тепер за салдат став: мужик! Служба йому неволя — коли, каже, я вільний був або: коли я піду на волю! Духу салдацького катма — не встиг із служби вийти — дивишся — вже ярмаркує, весь у мужицькому геті чисто — й не пізнаєш, що на службі був.

— Їх благородіє,— каже йому вістовий,— прапорщик Убийвовк казали, щоб ви занялись у школі та словесністю, а вони самі не будуть.

Гірко всміхнувся Сидір: "На наших плечах виїжджатимуть їх благородіє, загадувати — будуть здорові — видко, а бувати в роті — не сподівайся. Та й толку якого, коли й буватиме. Закладе руки назад себе: "Командуй, Притико, зводом! Командуй кругом! Звели марширувать під барабан!" Боятиметься сам вбрехатись: багацько до сина навчились у юнкерському. Побачимо от, як вліті доведеться вашому благородію та командувать зводом у лагерьх, побачимо тоді, які ви спритні будете..."

Гірко йому, а з тим тут же трішки й розважа себе: згадує він, що слава російського вояцтва на його, Притичиних, плечах спочиває, що він, він "робе" з мужика салдата, а ті паничі, що їх роблять охвицерами за

географіки, тільки так, лихий вже його й зна навіщо,— задля видимості хіба тільки... О, як би хороше, як би любо було, коли б вище начальство та дізналось, на свої очі щоб побачило, що от він,— ундер-цер — усе так добре знає, так щиро службу пильнує, а той панич і за ехврейтора — то б не здатний!

І лине він крилатою думкою із Шполи у Житомир. Літо. Муштра полкова. Прапорщик Убийвовк, як почується яка команда, знай, усе питається у свого ундер-цера, у Макаровича: "А де стати мені, а що скомандувать, а коли зробити те, а коли те?" — "Оттам, ваше благородіє!" — одказує, знай, жвавий Сидір Макарович. Скінчилася муштра. Полковник дякує за пильність, але тут же й вирікає дещо. "Треба з жалем завважити,— каже він,— що в деяких ротах ундер-цери краще своє діло знають, ніж панове охвицери. Сумна річ, дуже сумна! Замість щоб самим бути для всіх зразком,— вони тільки через те ще так-сяк муштру сповняють, що позад їх стоять ундер-цери й підказують їм! Гай, гай!.." Тут він якось ненароком, мовляв, кинув очима туди, де стояв прапорщик Убийвовк та Притика. Убийвовк якось непевно потоптався й похнюпив голову. "Найбільша ж моя дяка,— додає полковник,— ундер-церам — спасибі, ундер-цери, спасибі!"

А то друга картина, не зменш утішна. Рота стоїть в струнку "на інспекторським". Перед нею ходить генерал, ходить, розпитує: "Сколько правіянту тебе дають на день?" — питається у "молодого". Молодий .мовчить — чи не знає, чи, може, злякався. "Гаспадин прапорщик, сколько?" — обертається генерал до прапорщика Убийвовка. "Два хунти... два хунти... два хунти..." — якось напружуючись, мов вагу норочаючи, тягне прапорщик Убийвовк. Генерал робить нетерпучий рух. "Сколько? Ундер-цер!" — "Два хунти 25 з половиною золотника мукою, хлібом три хунти, сухарями два, ваше превасхадительство!" — мов ножем одтяв Сидір Макарович. Далі в мріях своїх він уже не знає ніякого впину, не вдовольняючись таким, вельми можливим skutком і що раз, то більш буяє химерною думкою.

Ось-ось має об'їздити лагерь вище начальство. Його, Сидора Макаровича, звод зараз за передньою лінією. Він, Сидір Макарович, вже попідлювався про те, щоб коло кожного намету по приспі було понасаджувано квітів, зілля усякого — його звод квітує, немов садочок той,— і ніде більш нема сього, тільки в нього... Та у нього ще тільки "дневальному" на лінії є затишок — він казав зробити з соломи плетінку, настромити на віху, щоб дневальному було куди сховати голову від спеки. І ніде ж то більш, ніде сього нема!.. Ніхто про се не дбає... "Дежурних на лінію". От під'їздить начальство. Спиняється! "Гаспадин полковник! — гукають його превосходительство.— Минє дуже, очень приятно, що в третьей роті дневальному зроблено халабудку. Хто єта так умно распорядився?" — "Се дежурний по роті, ундер-цер Притика, ваше пре...",— вискакує ротній, визволити щоб полковника. "Харашо. А єта хто развьев біля палаток такой прекрасной садик? Чудо як харашо!" — "Ундер-цер же Притика распорядився, ваше пре...",— відказує знову ротній. "А де он тут, Претіка?" Всі ззираються в той бік, де стоїть Притика, всі дивляться на нього. А він стоїть, та такий вже бравий, та такий молодчага — і пильно-пильно дивиться начальству в вічі.

"Молодець!" — каже генерал. "Радий стараться, ваше пре..." — "Призвести його в підхвобелі і послать в юнкерське, з його охвицер буде неабиякий..."

Ні, не так,— се не зовсім до ладу, а то ще доведеться й справді з географіками мороку мати. Краще оттак: застається саме підхвобельство, а до того ще ось що. Військо має проходити поуз генеральські очі церемоніальним маршем. Третю роту вестиме прапорщик Убийвовк. Вести роту "по циркуляру" — се не жарти й на кого іншого! А вже Убийвовк сей... Який він бідолашний, аж поблід. Чує вже задалегідь халепу собі із цим циркуляром... От уже музика гра, уже роті казано "ногу взять", вже прапорщик Убийвовк скомандував, рота пішла... Але ж боже ти мій, господи, як пішла... Убийвовк зараз же збився і сам з ноги, а за ним і рота... той туди, той туди шкутильгає... розгардіяш такий... "Прапорщик Убийвовк! — кричить несамовито батальйонний.— Ви мене хочете зарізати!.. Ногу візьміть, ногу... Боже мій, ногу! Та чом ви

досі шаблю не витягли..." Тут вже неборака до решти збився з пантелику — витяг з поспіху вже якось шаблю, а вже от-от до генерала близенько... "Ротній, што подвись не берють! — гука на його вже превосходительство.— Равнения нікоторого... Ноги нема ніякой... Што ета? на обахту його!" Назад вже, вдруге, роту веде підхвებель, Сидір Макарович. Сам ступає — до землі не доторкається, рота йде — не треба краще! А "подвись" як уджигнув! Всякий ротній нехай умиється... "Я такого підхвებеля в офи-цери призведу",— чує він на ході голос начальницький... Тут Сидору Макаровичу хтось сказав, що москаликів давно вже зібрано в школу та на "словесность", прочнувся мов зо сну з своїх солодких мрій Сидір Макарович і попхався до школи.

— Читай оце, Передерій,— сумно каже він увійшовши, і прокажи, що прочитаєш.

Передерій чита: "Он был невысокого роста, но строен и имел прекрасные глаза..."

— Прокажи!

— Він був невисокий і к строю не годився і мав красні глаза,— проказав Передерій.

Сидір Макарович, мабуть, ще не зовсім прочунався з своїх уїдливих дум, бо, мовляв, не постерігаючи в відповіді Передерієвій жодної хиби, вдався до другого, що прочитав йому: "Ефрейтор Иванов споткнулся и разбил свою манерку".

— А щоб то таке було манерка? га?

— Пика! Сидоре Макаровичу,— жваво догадав читач.

— На твого батька дурного! Що то за неодоковане тобі! — одказав спересердя Сидір Макарович і казав третьому читати вже з "Родного

слова" 2 про те, як брат з сестрою у "волчка" гралися, не розтлумачивши, що то таке манерка — либонь, був і сам не дуже певний, то й боявся вклепатися.

— Ну, що то тут значить "валчок?" — питається.

— Звірятко таке.

— Ну, а то ж то вовк, а то вовчик, валчок, звісно... Далі Сидір Макарович пішов у другу, більшу хату, де

браві вояки пильнували свою "словесность" під орудою єфрейторською. Сидір Макарович почав екзаменувати:

— Що таке єсть, Мигуренко, знамя?

— Знамя єсть, знамя єсть таке воображение... таке є воображение...

— Так довго тягти не можна, не знаєш значить! — До другого, третього — так саме.

— Ну, а як би ти, Калюжний, пізнав генерала, коли б іустрівся?

— По очах, Сидоре Макаровичу! — не зморгнувши оком, утяв Калюжний. Аж вояки всміхнулися. Калюжний постеріг, що він якусь дурницю сказав, і трошки збентеживсь. Сам невеселий досі, Сидір Макарович всміхнувся:

— Та й багацько в тебе, бачу, розуму! А от мені скажи, хто в тебе зводній?

— Ви, Сидоре Макаровичу!

— Треба одказувати так: зводній в третій роті в третьому зводі
господин ундер-цер Притика! А то що таке "ви"?

В такире, цікавих розмовах з "словесності" спливає час. О
дванадцятій годині заграно на обід. Зовсім розважений, забувши зовсім
про свою ранкову гризоту, уступив Сидір Макарович у світличку,
приспівуючи під сурмочку салдацьку обідню пісеньку:

Бери ложку, бери бак — Наїсися борщу в смак, А не хочеш, будеш й
так.

Петербург. XII. 1888. 3 (16)